

Panium - On Dokuz Sayısı

Büyükler: Antiokhos, Konstantin ve Son Başkan

Jeff Pippenger

2026-03-01

Daniel kitabının on birinci bölümünün on ila on altıncı ayetlerini doğru biçimde ayırt etmenin anahtarı, 1996'da The Time of the End dergisi yayımlandığında, otuz yıldan fazla bir süre önce kullanılan temel peygamberlik uygulamalarında bulunur. Otuz yıl sonra Rab, 1831'de Millerci mesajın resmileştirildiği gibi, başka bir peygamberlik mesajının da resmileştirileceğini açıkladı. Bu otuz yılın omega tarihinde resmileştirilecek mesaj, Josiah Litch'in temsil ettiği şekilde İslam'a dair önceki bir mesajın bir düzeltilmesi olarak ve yine Samuel Snow'un temsil ettiği, on bakire benzetmesinin sembolü olan kapalı kapı mesajının düzeltilmiş bir biçimi olarak temsil edilmektedir. İsa Mesih yargı hizmetini tamamlarken lütuf zamanının kapılarının tedricen kapanmakta olduğuna dair bir uyarıyla birlikte bir İslam mesajı ilan edilecektir. Mesaj iki yönlüdür; içsel ve dışsal bir çizgi içerir; bu çizgiler de, bir peygamberlik sözü mühürden çıkarıldığında daima vuku bulan üç adımlı sınama sürecinin ilk iki basamağını temsil eder; 31 Aralık 2023'te vuku bulan İsa Mesih'in vahyinde olduğu gibi.

The Time of the End dergisi, 1989'da zamanın sonunda mühürleri açılan Daniel 11'in son altı ayetinde temsil edildiği üzere, Amerika'nın geleceğine ilişkin temel bir genel bakış içerir. Dergi otuz yıldır kamu kayıtlarında yer almakta ve hiç kimse derginin ana temalarından birinin, özellikle Ukrayna'da, Katoliklik etkisi altındaki kiliseler ile komünizm arasındaki dinsel mücadele olduğunu görmemiştir. 1989 dönemindeki o dinsel mücadele, Kudüs'teki tapınakta ikisinin de sergilediği isyanda Ptolemaios ve Uzziya tarafından temsil edildiği üzere, Putin'in dinî çöküşünün bağlamını açıklar. Kudüs'teki tapınak Ptolemaios'un değil, Uzziya'nın tapınağıydı. Hem Putin hem de Zelenskiy aynı tapınağı iki farklı biçimde kirletmektedir; biri bir Mısırlı olarak, diğeri bir Yahudi olarak.

1989'da güneyin kralına karşı mücadele eden kilise Katolik Kilisesi idi. Ve neden olmasın? Fransız ateizmi 1798'de kuzeyin kralına ölümcül yarayı vurdu; öyleyse papalık, özellikle Ukrayna'da, ateizmin Katolik Kilisesi'ne yönelik uzun süreli zulmüne neden karşılık vermesin? Daha da önemlisi, Ukrayna'ya dair bu açık tanıklığım, 1989'a dair seküler tarihçileri aktaran 1996 tarihli bir yayından gelmiş olmasıdır. Artık Rab kırkıncı ayetin gizli tarihini mühürden çözüp açtığına göre, Raphia Savaşı ve sonrasına ilişkin peygamberî ve tarihî bağlamı sağlamak için iki Ortodoks Kilisesi arasındaki mücadeleyi işaret etmiştir; ve O, otuz yıl önce yayımlanan The Time of the End dergisinde gerekli içgörülere zaten yer vermişti.

Napolyon'un çöküşü, Lenin ile Stalin'in ve Sovyetler Birliği sisteminin tedricî çöküşüyle paralellik arz eder. Peygamberî Güney Krallığı başkentini Rusya'ya taşıdığına, 1917'de iki büyük devrim yaşandı. İlki, Çar'ın devrildiği ve Rus Devrimi diye adlandırılan harekettir; aynı yıl bunu Bolşevik Devrimi izledi ve bu da 1917'den 1922'ye kadar süren iç savaşa yol açtı. 1922'de Sovyetler Birliği kuruldu.

Rusya'nın güneyin manevî kralı olarak ortaya çıkışı, iç savaşa ve ardından ülkelerden oluşan bir konfederasyonun teşekkülüne yol açan iki aşamalı bir devrimdi. Sovyetler Birliği'nin çöküşü de iki aşamada gerçekleşti: 9 Kasım 1989'da Berlin Duvarı'nın yıkılmasıyla başladı ve bu da 31 Aralık 1991'de Sovyetler Birliği'nin dağılmasına yol açtı. Rusya'nın son hükümdarı, güneyin kralı olan Vladimir Putin, ilk Rus hükümdarı Vladimir Lenin tarafından tipolojik olarak temsil edildi.

Vladimir "büyük bir önder" anlamına gelir ve Putin "yol" anlamına gelir. Lenin "büyük bir nehir" anlamına gelir; ancak Vladimir Lenin, gerçek adını gizlemek için Lenin adını seçti; gerçek adı Vladimir İlyiç Ulyanov'du. İlyiç "İlyas'ın oğlu" anlamına gelir ve Ulyanov "İlyas'ın genç oğlu" anlamına gelir.

MÖ 217'deki Rafia Muharebesiyle temsil edilen tarihte, yol üzerindeki büyük Rus önderi, Rusya'nın ilk lideri tarafından tipolojik olarak temsil edilmişti; Vladimir Lenin olarak, kudretli nehrin büyük önderiydi, fakat adını gizlemişti. İsim, karakterin bir simgesidir; ve Vladimir'in iki adını gizlemesi, "Tanrı Yehova'dır" anlamına gelen İlyas tarafından temsil edilen bir karakter yerine, siyasî düşüncenin büyük bir nehrini seçmiş bir karakteri temsil eder. Ateizmin kökü Tanrı'nın inkârıdır; ve ateizm, güney kralının başat bir özelliğidir. Lenin'in verilmiş ikinci ve üçüncü adı İlyas'ı ve onun oğlunu vurgular; ve güney kralı olarak Rusya'nın sonu, Rafia Muharebesi'nde muzaffer olan IV. Ptolemaios tarafından temsil edilir; ancak MÖ 200'de Antiokhos Panium Muharebesi'yle geri döndüğünde, Ptolemaios'un beş yaşındaki oğlu hüküm sürmekteydi. Lenin'in iki aslı adı İlyas'ı ve onun oğlunu işaret eder ve Ptolemaios ile onun oğluyla örtüşür. İlyas ve çocuklarına yönelik mesaj, "Rab'bin büyük ve korkunç günü"nden hemen önce, son günlerde vuku bulur; Rafia ve Panium muharebeleri de işte bu bağlamda yer almaktadır.

İşte, RAB'bin büyük ve korkunç günü gelmeden önce size peygamber İlyas'ı göndereceğim. O da babaların yüreğini çocuklara, çocukların yüreğini de babalarına çevirecek; öyle ki, gelip yeryüzünü lanetle vurmayayım. Malaki 4:5, 6.

Uzziah ile Ptolemaios'un tanıklıkları, Daniel kitabının on birinci bölümünün on birinci ayetinde örtüşmektedir. Uzziah, isyanı ve cüzzama yakalanmasının ardından on bir yıl daha yaşadı; buna karşılık Ptolemaios toplam on yedi yıl hüküm sürdü; bu sayı, on birinci ayetteki savaş ile on beşinci ayetteki savaş arasında geçen yıl sayısı aynıdır. MÖ 457'de başlayan 250 yıllık peygamberlik süresi, bu iki savaşın ortasında, MÖ 207'de sona erdi; Raphia'dan on yıl sonra ve Panium'dan yedi yıl önce. IV. Ptolemaios'un hükümrancılığı MÖ 221'de başladı ve MÖ 204'te öldü; dolayısıyla, Ptolemaios'un on yedi yılı, Raphia'dan Panium'a kadar olan on yedi yıllık dönemle aynı hat üzerinde değildir. Bunlar, 64'te Neron ile başlayıp 313'te sona eren 250 yıllık peygamberliğin sonucuyla temsil edilen on yedi yıl da değildir. 313'ten 321'deki ilk Pazar yasasına kadar sekiz yıl vardır ve dokuz yıl sonra, 330'da, Konstantin krallığı doğu ve batı olarak bölüdü.

Çok yakın bir gelecekte Putin ve Rusya, Ukrayna'yı mağlup edecek ve Ptolemaios ile Uzziah'ın izleri, on ikinci ayetin temsil ettiği tarihte yeniden tekerrür etmeye başlayacaktır. Kutsal Kitap'taki iki tanık, Putin için nihai krizi bir kilise-devlet krizi olarak konumlandırır. Onların isyanı Yeruşalim'deki tapınakta tezahür etti; böylece peygamberî referans noktası olarak Uzziah'ın

tapınağı ve dinini belirledi.

Zelenskyy, “yeşil” anlamına gelen adıyla, küreselci gündemleri Toprak Ana’ya tapınan yeşil siyasî hareket tarafından isabetle temsil edilen Avrupa Birliği ve Birleşmiş Milletler’in küreselci bürokratlarının kuklasıdır. Zelenskyy’nin bir aktör olması yerindedir; zira o, açıkça başka güçlerin bir uzantısıdır ve adının “yeşil” anlamı, insanlık tarihinin satranç tahtası üzerindeki hamlelerine yön veren siyasî felsefeyi tanımlar. Zelenskyy için mat pek yakındır.

Bu son tarihte Uzziah ile Ptolemy’nin isyanı bir kez daha yaşanacaktır; ancak Ptolemy (Putin) Panium Muharebesi’nden dört yıl önce öldü ve güney kralının son hükümdarı, bir silsile hâlindeki yozlaşmış ve kifayetsiz naipler tarafından idare edilen beş yaşında bir çocukla temsil edilmektedir.

V. Ptolemaios, MÖ 204 yılında (babasının esrarengiz ölümünün ardından) tahta çıktığında yalnızca yaklaşık 5–6 yaşındaydı ve saltanatı boyunca Ptolemaios Krallığı, ehliyetsiz yahut yozlaşmış bir dizi naiplik tarafından felce uğratıldı. İlk naiplik, IV. Ptolemaios’un ölümünün gizlenmesinin ve annesi III. Arsinoe’nin öldürülmesinin ardından, MÖ 204–202 yılları arasındaydı. Sarayın gözdesi Sosibius—IV. Ptolemaios döneminde uzun süre bakanlık yapmıştı—ile IV. Ptolemaios’un gözdesi Agathoclea’nın kardeşi Agathocles, kendilerini naip ilan ettiler. Onları vasi kılan bir vasiyeti ya sahte olarak düzenlediler ya da ibraz ettiler; genç kralı Agathoclea ve ailesinin himayesine verdiler ve muhtemel rakipleri tasfiye ettiler. Erken dönemdeki idarenin büyük bir bölümünü Sosibius yürüttü.

MÖ 202 dolaylarında, Agathokles egemen naip konumuna geldiğinde bir değişim meydana geldi; ancak sefahat ve kötü idaresi nedeniyle yaygın biçimde nefret ediliyordu. İskenderiye’deki bir halk ayaklanması, kalabalık tarafından vahşice linç edilmesiyle sonuçlandı; çocuk-kral da bunu ismen tasdik etti. Müteakip naipler, Pelusium valisi Tlepolemos ve ardından Aristomenes oldu. MÖ 200’deki Panium Savaşı’na gelindiğinde, krallık bu dönüşümlü naipler ve saray müşavirleri silsilesinin idaresi altındaydı.

Panion Muharebesi’nde Ptolemaik kuvvetlere sahada Etoyalı general Skopas komuta etti; kendisi bizzat V. Ptolemaios tarafından değil, naiplik döneminde atanmış bir paralı asker komutanıydı. Genç kralın fiilî bir denetimi yoktu—alınan kararlar, askerî strateji ve krallığın genel zafiyeti, naiplerin felcinden, iç isyanlardan (yerli Mısırlı ayaklanmaları gibi) ve saray entrikalarından kaynaklanıyordu. Bu istikrarsızlık, Büyük III. Antiochos’un Panion’da Skopas’ı kesin biçimde mağlup etmesine ve Koile Suriye’yi, Yahuda dâhil, Ptolemaik hâkimiyetten kalıcı olarak koparmasına imkân verdi.

Tarihçiler, IV. Ptolemaios’un ölümünün zehirlenme sonucu gerçekleşmiş olma olasılığını tartışmaktadır; bu husus, Vladimir Lenin, Joseph Stalin ve güneyin kraliçesi Kleopatra’ya ilişkin tarihsel spekülasyonların da bir parçasıdır. Putin, Ukrayna Savaşı’nda galip gelir; ancak, Sovyetler Birliği’nin vaktiyle Ukrayna kilisesi üzerinde tesis ettiği hâkimiyet ilişkisini yeniden hayata geçirme arzusu, onun çöküşünün başlangıcını oluşturur; zira 1989’da kaldırıldığında bu ilişki, kuzeyin kralının güneyin kralı üzerindeki zaferinin sembolüydü.

Ukrayna, Doğu Slav Ortodoksluğunun beşiğidir. Büyük Vladimir'in vaftizi 988 yılında Kiev'de gerçekleşti. Konstantinopolis'in düşmesini müteakip Moskova, "Üçüncü Roma" unvanını benimsedi ve Ukrayna'yı da "kanonik bölgesi" addetmek suretiyle kendisini tüm Rus topraklarının meşru varisi ve ruhanî hamisi olarak konumlandırdı.

Moskova Patrikhanesi, Putin'in bizzat defaatle kullandığı "Tek halk, tek iman" şiarıyla, Ukrayna'yı her zaman Rusya'dan ruhen ayrılmaz görmüştür. Ukrayna ise, özellikle 2014/2022'den bu yana, Moskova'nın nezaretini sahici bir ruhani annelikten ziyade sömürgeci ve emperyal tahakküm olarak görmektedir. Şubat 2026 itibarıyla, birbiriyle rekabet hâlinde iki Ortodoks yapı mevcuttur. Bunlardan biri, 2019'dan beri Konstantinopolis'in Ekümenik Patriği Bartholomeos'tan bağımsız olan Ukrayna Ortodoks Kilisesi'dir. Kiev'de Ukrayna Ortodoks Kilisesi hakiki millî kilise olarak telakki edilmektedir.

Dikkat: Ukrayna'nın Ortodoks Kilisesi, Ukrayna Ortodoks Kilisesi'nden farklı bir kilisedir. Ukrayna Ortodoks Kilisesi, Rusya Ortodoks Kilisesi ile ilişkilidir; bu nedenle Zelenskiy ona saldırmaktadır. Vatikan, hâlihazırda sürmekte olan Zelenskiy'nin saldırılarına karşı çıkmaktadır; ancak Putin'in, on ikinci ayette yer alan isyanı, Raphia'daki zaferinin ardından gelir ve henüz geleceğe aittir.

Ukrayna Ortodoks Kilisesi tarihsel olarak Moskova'daki kuruma bağlıydı. 2022'deki işgalin ardından, Ukrayna Ortodoks Kilisesi Mayıs 2022'de tam özerklik ilan etti, ancak Ukrayna devlet soruşturmaları (DESS) onun kanonik ve hukuki bakımdan Moskova ile bağlantısını sürdürdüğünü tekrar tekrar ileri sürmüştür. Ukrayna, Ağustos 2024'te (Zelenskiy tarafından imzalanan) Rus Ortodoks Kilisesi'ne ("saldırgan devlet") bağlı herhangi bir dinî kurumu yasaklayan bir kanun çıkardı. Ukrayna Ortodoks Kilisesi'ne, bağlarını tamamen koparması emredildi; aksi hâlde Kıyiv Metropolitliği'nin mahkeme kararıyla feshedilmesiyle karşı karşıya kalacağı bildirildi. 2025'in sonları ve 2026'nın başları itibarıyla, devam eden baskınlar, parokiyaların Ukrayna Ortodoks Kilisesi'ne aktarılması (2022'den bu yana 1.300'ün üzerinde), mahkeme davaları ve BM uzmanlarının Ukrayna Ortodoks Kilisesi'ne ilişkin din özgürlüğü kaygılarına dair uyarıları söz konusudur.

Vatikan, Ukrayna Ortodoks Kilisesi'nin zorla lağvedilmesine alenen karşı çıkmıştır. Rusya ve Putin, bunu kanonik Ortodoksiye yönelik aleni bir zulüm olarak nitelendirmekte ve "Rus Ortodoks kiliselerinin" korunmasını her türlü barış müzakeresinde açık bir talep haline getirmişlerdir. Rus propagandası, Ukrayna Ortodoks Kilisesi'ni ve Ukrayna devletinin ona yönelik saldırılarını sürekli olarak "Nazizm" olarak göstermekte ve bunları "denazifikasyon" gerekçelerinin bir parçası olarak sunmaktadır.

Putin, cüretkâr biçimde "mabede girecek" ve Ukrayna Ortodoksluğu üzerinde tam ruhanî hâkimiyet iddia ederek, Ukrayna'daki kilise teşkilatının tamamını Moskova'nın idaresi altına yeniden tâbi kılmaya teşebbüs edecek; Rus Ortodoks dünyasının meşru ruhanî reisi olarak tanınmayı talep edecektir.

Bu, Ptolemaios'un Kutsalların Kutsalı'na girmesine tam bir paraleldir; Uziah ise buhur yakmak isteyen Zelenskiy'dir. Ptolemaios'un isyanı Kutsalların Kutsalı'nda, Uziah'ınki ise Kutsal

Yer'deydi. "Sınır hattı" zaferinin coşkusuyla kabaran, Nazizmin vekâlet gücünü sona erdiren ve ardından yalnızca din alanına mahsus olan yere haddini aşarak giren bir Güney Kralı söz konusudur. Sonra ani, takdiri ilahînin eseri bir alçaltılma gelecek ve Putin sahnedeki çekilecek (tıpkı Ptolemaios IV'ün MÖ 204'te ölmesi gibi). 'Zayıf halefler dönemi'nin doğurduğu bir güç boşluğunun ardından, Kuzey Kralı daha büyük bir kuvvetle geri dönecek ve 15. ayette modern Panium Muharebesi'nde galip gelecektir.

On yedi

Raphia ve Panium savaşlarının çizgi üzerine çizgi biçiminde birleştiği tarihte, on yedi yıllık bir dönem üç kez görülür. İmparatorluğun doğu ve batı tahtlarının evlilik yoluyla bir araya getirildiği Milano Fermanı'ndan, krallığın 330 yılında bölünüp boşandığı zamana kadar geçen on yedi yıl. Bu on yedi yılın başlangıcı ve bitişi, birbiriyle ilişkili iki başka peygamberî dönemin işaret taşıdır. 64 yılında Neron ile başlayan bir zulüm dönemi işaretlenir ve bu dönem Büyük Konstantin'in döneminde sona erer. Neron'un zulüm döneminden, Konstantin'in temsil ettiği uzlaşmaya geçiş, Smyrna kilisesinden Pergamos kilisesine geçişi tanımlar. 313 ve Milano Fermanı, Smyrna kilisesinin sonunu tanımlar; on yedi yıllık dönemin sonu ise 330 yılıdır; bu yıl, Daniel 11:24'teki üç yüz altmış yıllık peygamberliğin yerine geliyordu.

Barış içinde eyaletin en verimli yerlerine bile girecek; babalarının da atalarının da yapmadığını yapacak; ganimeti, yağmayı ve serveti aralarında dağıtacak; evet, bir süre için müstahkem yerlere karşı düzenler kuracak. Daniel 11:24.

313 yılı ve Milano Fermanı'ndan itibaren geçen on yedi yıl, bir peygamberlik sözünün yerine gelişiyle başlar ve bir başka peygamberlik sözünün yerine gelişiyle sona erer. Başlangıcı işaretleyen ilk peygamberlik sözünün yerine gelişi, İzmir kilisesinden Bergama kilisesine geçişi tanımlar; ve söz konusu on yedi yılın sonunu işaretleyen peygamberlik sözünün yerine gelişi, Roma'nın Doğu ve Batı Roma olarak bölünmesini tanımlar. Bu on yedi yıl, belirli bir on yedi yıllık ilanla değil, peygamberlik tarihiyle tanımlanmaktadır. İkinci kilisenin üçüncü kiliseden ayrılışının alfa safhası, 360 yıllık zaman peygamberliğinin yerine gelişinde, imparatorluğun doğu ve batı olarak bölünmesiyle örtüşmüştür. Bu iki peygamberlik sözü, on yedi yıllık bir dönemi tesis eder ve eğer on yedi geçerli bir peygamberlik sembolüye, iki ya da üç tanığın tanıklığına dayanarak meşru bir peygamberlik dönemi olarak teyit edilmeleri gerekir.

Bu tanıklar, MÖ 457'de başlayan başka bir 250 yıllık dönemde mevcuttur. O tarihte Daniel 8:14'teki 2.300 yıllık peygamberlik başladı. MÖ 457, peygamberlik açısından bir başlangıç noktası ve yerleşik bir peygamberlik işaret taşıdır. Geleceğe 250 yıl uzatıldığında MÖ 207'ye ulaşılır; bu, Raphia ve Panium savaşları arasındaki tarihsel dönemdir. Raphia ve Panium savaşları birbirinden ayrılamaz; çünkü her ikisine de Büyük Antiokhos müdahil olmuştur. MÖ 217'deki Raphia Savaşı'ndan MÖ 200'deki Panium Savaşı'na kadar on yedi yıl vardır. 2.300 yıllık peygamberlik, başlangıcında, üçüncü ferman Yahuda'nın ulusal egemenliğini yeniden tesis ettiğinde bir tasarruf devri değişimini tanımlar; ve bitişinde de, Mesih Kutsal Yer'den En Kutsal Yer'e geçtiğinde bir tasarruf devri değişimi olmuştur. MÖ 207, Yahudiye üzerindeki Mısır yönetimi tasarruf devrinden, Güzel Ülke üzerindeki Seleukos yönetimi tasarruf devrine geçişi temsil eder. Güzel Ülke

üzerindeki Seleukos denetiminin tasarruf devri, MÖ 167’de Makabilerin isyanını doğurdu.

Neron’a ait 250 yıllık dönem, Büyük Konstantin’in tarihiyle sona erer ve iki savaş arasında nihayete eren 250 yıl, Büyük Antiokhos’un tarihidir. Raphia Savaşı’nda IV. Ptolemaios, Büyük Antiokhos’u mağlup etti ve IV. Ptolemaios on yedi yıl hüküm sürdü. Her iki 250 yıllık dönem de müstakil bir on yedi yıllık dönemi içerir. İkisinin de sonu, Büyük unvanıyla anılan bir hükümdarın tarihiyle biter. Her iki 250 yıllık dönem de belirlenmiş bir peygamberî dönüm noktasında başlar ve yine belirlenmiş bir peygamberî dönüm noktasında sona erer.

Amerika Birleşik Devletleri 4 Temmuz 1776’da başladı ve bunun üzerinden 250 yıl geçtiğinde takvim 4 Temmuz 2026’yı gösterir; Amerika’yı “büyük” kılmaya çalıştığıyla bilinen Donald Trump o 250 yılı kutlayacaktır. 2026 ise, MÖ 457’den itibaren sayılan 250 yılın yaptığı gibi, Rafya ve Panium’un modern muharebelerinin—Ukrayna Savaşı ve Üçüncü Dünya Savaşı olarak bilinen—tarihinin ortasında son bulur. Bir güney kralının hükümranlığı, ilk Pazar yasası dönemi ve Rafya muharebesinden Panium’a kadar olan dönem, aynı peygamberî tarihle bağlantılı üç on yedi yıllık dönem teşkil eder. Üç 250 yıllık dönem, aynı peygamberî tarihlerde birlikte buluşur. Bu üç 250 yıllık dönem, Donald Trump’la ilişkilendirilen tarih bağlamında—kendisi ya Büyük Konstantin ya da Büyük Antiokhos olarak temsil edilerek—üç peygamberî hakikat çizgisi tesis eder.

250’er yıllık üç hat, son günlerin üç farklı, fakat birbirini tamamlayan tasvirini sunar. Neron’un hattı, canavarın suretinin teşekkülüne dair peygamberî nitelikleri kusursuz biçimde yansıtan on yedi yıllık bir taviz tarihine işaret eder.

Rab bana açıkça göstermiştir ki, canavarın sureti deneme süresi kapanmadan önce oluşturulacaktır; çünkü bu, Tanrı’nın halkı için onların ebedî kaderinin kendisiyle belirleneceği büyük sınav olacaktır. Sizin tutumunuz öylesine bir tutarsızlık yumağıdır ki, ancak pek az kişi aldanacaktır.

“Vahiy 13’te bu konu açıkça ortaya konmaktadır; [Vahiy 13:11–17 alıntılanmıştır].”

“Tanrı’nın halkının mühürlenmeden önce geçmesi gereken sınav budur. Tanrı’ya olan sadakatlerini, O’nun yasasını tutarak ve sahte bir Şabat’ı kabul etmeyi reddederek kanıtlayanların tümü, Rab Tanrı Yehova’nın sancağı altında yer alacak ve yaşayan Tanrı’nın mührünü alacaktır. Göksel kökenli gerçeği bırakıp Pazar Şabatı’nı kabul edenler ise canavarın işaretini alacaktır.” Manuscript Releases, cilt 15, 15.

Canavarın sureti, Kilise ile devletin birleşmesi olup, bu ilişki üzerindeki hakimiyet Kilise’nindir. Putperestliği Hristiyanlıkla bir araya getirmeye teşebbüs ederken Konstantin’in verdiği taviz, son günlerdeki tavizin klasik örneğidir.

“Bugün Birleşik Devletler’de kilisenin kurum ve uygulamalarına devletin desteğini sağlamak için sürmekte olan hareketlerde Protestanlar, papacıların izinden gitmektedirler. Dahası, papalığın Eski Dünya’da yitirmiş olduğu üstünlüğü Protestan Amerika’da yeniden kazanması için kapıyı açmaktadırlar. Ve bu harekete daha büyük bir önem kazandıran husus, gözetilen başlıca amacın Pazar gününe riayetin zorla uygulanması olmasıdır—Roma’dan kaynaklanan

ve onun kendi yetkisinin işareti olduğunu ileri sürdüğü bir gelenek. Protestan kiliselerine nüfuz eden ve onları, papalığın daha önce yapmış olduğu aynı Pazar yüceltme işini yapmaya sevk eden şey, papalığın ruhudur—dünyevi törelere uyum ruhu, Tanrı'nın buyruklarının üstünde insan geleneklerine gösterilen hürmet ruhu.”

Okuyucu, yakında patlak verecek olan mücadelede kullanılacak vasıtaları anlamak isterse, Roma'nın geçmiş çağlarda aynı amaç uğruna başvurduğu yöntemlerin kaydını izlemesi yeterlidir. Papacılarla Protestanların birleşerek kendi dogmalarını reddedenlere nasıl davranacaklarını bilmek isterse, Roma'nın Sebt'e ve onun savunucularına karşı sergilediği ruha baksın.

Kraliyet fermanları, genel konsiller ve seküler iktidarın desteklediği kilise nizamları, putperest bayramın Hıristiyan dünyasında şeref mevkiine ulaşmasını sağlayan basamaklardı. Pazar gününe riayeti zorunlu kılan ilk kamusal tedbir, Konstantin tarafından çıkarılan yasaydı (M.S. 321). Bu ferman, kentlilerin “güneşin saygıdeğer günü”nde dinlenmesini şart koyuyor, fakat kır halkına ziraî meşguliyetlerini sürdürme izni veriyordu. Fiilen putperest bir kanun olmakla birlikte, imparator Hıristiyanlığı ismî olarak kabul edişinden sonra onu uygulattı. Büyük Çekişme, 574.

Pazar yasasına götüren ve yeniden de götürecektir olan taviz sürecinin seyri, 313'ten 330'a uzanan on yedi yıllık dönemle temsil edilir; 321'deki ilk Pazar yasası ise tarihî seyrin orta noktasıdır. Başlangıçta Doğu ile Batı'nın evliliği, sonunda ise Doğu ile Batı'nın boşanması vardır. İlk Pazar yasası, isyanı temsil eden orta dönüm noktasıdır; tıpkı İbranî alfabesinin on üçüncü harfinin önüne birinci harf, arkasına da alfabenin yirmi ikinci ve son harfi getirildiğinde İbranice “hakikat” kelimesini teşkil etmesi gibi. Başlangıçtaki evlilik ile sondaki boşanma, alfa harfinin omega harfiyle mutabakatını gösterir. Neron ile başlayan iki yüz elli yıllık dönem, Mesih'in imzasını taşıyor ve son günlerdeki şimdiki hakikat mevzuuna hitap eder.

MÖ 457 ile başlayan 250 yıllık dönem, Raphia'dan Panium'a uzanan on yedi yıllık süre içinde yer alan Büyük Antiokhos tarafından temsil edilen devlet idaresini vurgulamaktadır. Bunu devlet idaresi olarak anlıyoruz; çünkü MÖ 457'de 2300 yıllık bir peygamberlik de başlamıştır. Bu 2300 yıl, Tanrı'nın kurtuluş işine tanıklık eden peygamberliğin iç çizgisidir ve kilise idaresine ilişkin bir simgeyle örtüşür. Nero ile başlayan 250 yıllık dönemden farklı olarak, MÖ 457'de başlayan dönem, Amerika'yı ve ardından dünyayı büyük kılmaya çalışan son Amerikan başkanının, barışın bin yıllık altın çağına dair yanlış Katolik kavramını teşvik ederken üstlendiği siyasal rolü ele almaktadır.

Vahiy 13'teki yerden çıkan canavar olan Amerika Birleşik Devletleri'nin iki yüz elli yılı, Kutsal Kitap peygamberliğinin altıncı krallığının sona erişini işaret eder; bu krallık başladığı gibi, savaşın ortasında sona erer. Tarihin galipleri, korunan tarih kaydını belirler. Ejderhanın gücüyle desteklenen küreselci Demokratlar mevcut anarşiyi bir devrim olarak görürken, çok konuşup eyleme geçmeyen Cumhuriyetçiler bu mevcut tarihi bir iç savaş olarak görürler. Demokratlar, Kutsal Kitap peygamberliğinde geçen ejderhanın temsilcileridir ve Cumhuriyetçiler de imandan dönmüş Protestanlar olarak temsil edilir; ya da Yuhanna'nın Vahiy 16'daki ifadesiyle, onlar sahte peygamberdirler. Amerika Birleşik Devletleri bir devrim savaşıyla başladı ve bir devrim savaşıyla

sona erer. Cumhuriyetçi Parti bir iç savaş içinde başladı ve bir iç savaş içinde sona erer. Cumhuriyetçiler, Demokratların devrim olarak adlandırdığı şeyi iç savaş olarak görürler.

Trump, son Cumhuriyetçi başkan olarak, İç Savaş'ın haricî tarihinde zuhur etmiş olan ilk Cumhuriyetçi başkanın peygamberî niteliklerine sahiptir. Lincoln'ün haricî İç Savaşı, aynı zamanda, 1863'te—Azatlık Bildirgesi'nin ilan edildiği o yıl—sona eren, Yeşaya'nın yedinci bölümünün sekizinci ayetindeki peygamberliğin dâhilî tarihiydi. İki taraf arasındaki ayrım, birincil ve kurucu bir peygamberî ilkedir. Bu ayrım Kabil ile Habil'le başladı; Mesih zamanında ise, bir Habil'i öldürmek üzere olan Kabil'in iki sınıfı olarak Sadukiler ve Ferisiler tarafından temsil edildiler.

Ferisiler ve Sadukiler, farklı gerekçelerle de olsa, sonuçta aynı mutabakatla Mesihlerini çarmıha germeyi kabul edenleri temsil eder. Ferisiler, yasayı muhafaza etme iddiasındaydılar, fakat bunu yapmıyorlardı; tıpkı Cumhuriyetçilerde olduğu gibi. Ferisiler, asıl ilahi yasayı muhafaza ettiklerini ileri sürüyorlardı; ancak yasayı kendi bağınaz mantıklarıyla yorumluyorlardı. Ferisiler için asıl Yasa neyse, Cumhuriyetçiler için de Anayasa odur; yani desteklediklerini iddia ettikleri, ama desteklemedikleri bizzat o Anayasa. Sadukiler Tanrı'nın kudretini reddettiler; ve Ferisilerden daha küçük bir mezhep olmalarına rağmen, Mesih'in zamanında Yahudiye'nin dini ve siyasi sahnesini onlar kontrol ediyordu. Demokratlar, Cumhuriyetçilerden daha küçük bir mezheptir; iktidarda kalabilmek için hile yapmak zorunda kalacakları kadar küçüktürler. Yine de iktidarda kalırlar; çünkü herkes için eşit adaleti savunduklarını beyan eden karşıtları, savunduklarını ileri sürdükleri yasanın ilkelerini uygulamak için hiçbir şey yapmazlar.

Güneşin altında yeni bir şey yoktur ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki iki siyasî parti, Ferisiler ve Sadukiler peygamberlik sahnesinin nasıl bir parçası idiyse, aynı ölçüde onun bir parçasıdır. Elbette bu peygamberlik çizgisi boyunca başka birçok benzerlik vardır; ne var ki, ancak, her ne kadar birbirlerinin hasmı olsalar da kutsallığa karşı birleşen bu iki kutsal olmayan gücün peygamberlik ilişkisini gördüğümüzde, Ptolemy ile Uzziah'ı doğru ışıktaki görürsünüz. Her iki güneşli kral da aynı mabette kurban takdim etmeye teşebbüs etti; fakat Mısır'dan olan Ptolemy bir ejderha gücünü temsil eder—Demokratlar. Yahuda'nın kralı olarak Uzziah ise şanlı diyarın önderidir; bu da mürtet Protestanlık, yani sahte peygamber—Cumhuriyetçiler.

Ejder ile sahte peygamber arasındaki ilişki, klasik olarak Karmel Dağı'nda temsil edilmiştir. Dağda, Ahab ejderi; İzebel'in Baal ve Aştarot peygamberleri ise İlyas'a karşı duran sahte peygamberleri temsil etti. İzebel olan canavar, yine de Samiriye'de perde arkasındaydı. Ejderin sahte peygamberle birleşimi, çarmıhta putperest Roma ile Yahudilerin birleşmesiyle de temsil edilmiştir; Pazar yasasında Demokratlar ile Cumhuriyetçilerin birleşmesi de böyle olacaktır. Birleşik bir gücün unsurları, yeryüzü canavarının Cumhuriyetçilik boynuzunun içinde yer alan Demokratlar ve Cumhuriyetçiler tarafından temsil edilmektedir. Bu iki kutsal olmayan siyasî güç Kabil ile temsil edilmektedir; Habil'in soyu da ikili bir bölünmeye sahiptir.

Habil'in hattı, Kabil'in dış hattına nispetle iç hattır ve iki bakire zümresiyle temsil edilir. Yerden çıkan canavar olan Amerika Birleşik Devletleri'nin Protestan boynuzunun ilerleyişi, Amerika Birleşik Devletleri'nin Kutsal Kitap peygamberliğinde altıncı krallık olduğu 1798'de Sardis

kilisesiyle başlayan bir dizi dinî tasfiye ile temsil edilir. Sardis, yaşadığını ileri süren bir ada sahip olan, fakat ölü bir kiliseydi. 1798'e gelindiğinde, papalık kilisesinden kopmuş Protestan mezhepler çoktan Roma'ya geri dönmekteydi. Hristiyanlara ilk kez Antakya'da "Hristiyan" adı verildi.

Öğrencilerin ilk kez Hristiyanlar olarak adlandırıldığı yer Antakya'ydı. Bu ad onlara verildi; çünkü vaazlarının, öğretilerinin ve konuşmalarının başlıca konusu Mesih'ti. Öğrencilerinin O'nun bizzat varlığıyla kutsandığı, yeryüzündeki hizmetinin günlerinde gerçekleşen olayları durmadan anlatıyorlardı. Usanmadan O'nun öğretileri ve şifa mucizeleri üzerinde duruyorlardı. Titreyen dudaklarla ve yaşlı gözlerle bahçede çektiği ıstıرابı, ihaneti, yargılanması ve idamını; düşmanlarının O'na reva gördüğü ağır hakaret ve işkenceye katlanırken sergilediği tahammül ve alçakgönüllülüğü; ve O'na zulmedenler için dua ederken gösterdiği Tanrısal merhameti anlatıyorlardı. Dirilişi ve göğe yükselişi ile, gökte, düşmüş insan için Aracı olarak sürdürdüğü hizmet, üzerinde sevinçle durdukları konulardı. Mesih'i vaaz edip dualarını O'nun aracılığıyla Tanrı'ya yönelttikleri için, putperestlerin onları Hristiyanlar diye adlandırmaları pek yerindeydi.

"Onlara Hristiyan adını veren Tanrı'ydı. Bu, Mesih'e bağlananların hepsine verilen kraliyet adıdır. Yakup daha sonra bu ad hakkında şöyle yazdı: 'Zenginler sizi ezmiyor ve sizi mahkemelere sürüklemiyorlar mı? Adıyla çağrıldığınız o değerli ada küfretmiyorlar mı?' Yakup 2:6, 7. Ve Petrus şöyle ilan etti: 'Bir kimse Hristiyan olarak acı çekerse utanmasın; tersine, bu konuda Tanrı'yı yüceltsin.' 'Mesih'in adı uğruna kınanırsanız ne mutlusunuz; çünkü yücelik Ruhu ve Tanrı'nın Ruhu üzerinizde durmaktadır.' 1. Petrus 4:16, 14." Elçilerin İşleri, 157.

Efes kilisesine Hristiyan adı verildi; bu da zulüm gören Smirna kilisesine yol açtı; onu Bergama dönemindeki uzlaşma kilisesi izledi. Papalık tahta çıktığında, bir ayrışma Tanrı'nın gerçek kilisesini çöldeki kilise olarak ayırt etti. Roma kilisesi Tiyatira idi. Bin iki yüz altmış yıllık çöl döneminin sonunda Protestan kilisesi ortaya çıktı ve o andan itibaren Protestan boynuzu ilahî bir sınamalar ve tasfiyeler dizisiyle temsil edilir.

Protestanlık, Martin Luther'in 1517'de 95 tezini kapıya çivilemesiyle başladı ve "23" yıl sonra, 1540'ta Cizvit tarikatı kuruldu. 2013'te Habakkuk'un Tabloları'nın 95'inci ve son sunumu kapıya çivilendi ve 13 Mart 2013'te ilk Cizvit papa göreve başladı. Martin Luther, tam da o tarihsel süreçte Papa Leo tarafından aforoz edildi. Varın siz değerlendirin...

1798'de Sardis kilisesi "Protestan" adını sahiplendiğini ileri sürüyordu; ancak Roma'ya geri dönmekle bu ada sadık kalamıyordu. 1844'te Millerci Adventizm Protestanlığın meşalesini devraldığında, bu, Tanrı'nın tapınağını kurduğu Yahuda oymağıyla kan bağı bulunan bir ulus olan İsrail'in ilk kralı Yeroboam'a karşı bir kınama teşkil ediyordu. Yeroboam, ulusunun eski esaretini temsil eden dine dayanan sahte bir ibadet düzeni kurdu. Öyküyle bağlantılı bütün peygamberî anlamıyla birlikte bir canavarın putunu dikerek Harun'un temel başkaldırısını yineledi. Ne var ki onun adama töreninde Millerci Adventizm, gerçek ibadeti Tanrı'nın yaşadığı mabede yöneltmeyi sürdürme konusundaki isteksizliğini kınadı. Yeroboam, ibadetin odağının Beytel ve Dan'da olmasını istiyordu; bu da 1844'te Mesih'in En Kutsal Yer'e girişinde O'nu izlemeyi reddeden Sardis'tekileri temsil ediyordu.

Millerit Adventizm, Roma'nın dinine geri dönmeyi seçti ve Miller'in mesajını reddetmek suretiyle henüz sahte peygamberler olarak ifşa edilmiş bulunanların bizzat aynı doktrinel argümanlarını, yedi zamanın peygamberî mesajını reddetmelerini meşrulaştırmak amacıyla teolojik otoriteleri olarak benimsedi. Millerit Adventizm, itaatsiz peygamberde olduğu gibi, Tanrı'nın yönlendirmesini izlemek yerine kendi yolunu seçti. Akıllı ve akılsız bakirelerin tüm imtihan ve tasfiyelerinde, peygamberî tarihte Protestan Reformu'ndan itibaren, akılsızlar tarafından seçilen yol, kurtarıldığınız diyarın tapınmasına geri döndüren yoldur; ve denildiği gibi, "bütün yollar Roma'ya çıkar." Yeremya'nın eski yolları hariç tüm yollar.

Protestan Reformu, Tanrı'nın halkını Vaat Edilmiş Topraklar'a götürmek üzere Musa'nın Mısır'a dönüşüyle tipolojik olarak temsil edilmişti. Esaret diyarından çıkar çıkmaz Tanrı, seçtiği halkına yasasını vermeyi amaçladı. Musa'nın çizgisinde ve Protestan Reformu'nun çizgisinde, kurtuluşun hemen ardından isyan zuhur etti. Tanrı, yaşayan bir ada sahip olduklarını iddia eden, fakat William Miller'in mesajı zamanına gelindiğinde ölü olan Sardis'i sınıadı. 1844'te iki arındırma gerçekleşti; ilki, Protestan olduklarını ileri sürmüş, ancak ölü oldukları kanıtlanmış olan Sardis kilisesinin arındırılmasıydı; ardından ise aynı yıl, on bakire benzetmesinin yerine gelmesi uyarınca Milleritler arındırıldı.

Demokratlar ve Cumhuriyetçiler, birlikte Vahiy on üçüncü bölümdeki yeryüzü canavarı üzerindeki Cumhuriyetçi boynuzu oluşturan iki siyasî sınıfı temsil eder. Bilge ve akılsız bakireler, birlikte yeryüzü canavarı üzerindeki Protestan boynuzu oluşturan iki dinî sınıftır. Bilge bakireler, Antakya'da verilen ilk ada sahiptir. Bilge bakireler Hristiyanlardır; ama aynı zamanda ad alma vaadine sahip olan Filadelfyalılardır.

Yenen kişiyi Tanrımın tapınağında bir sütun kılacağım; artık oradan bir daha çıkmayacak.
Onun üzerine Tanrımın adını ve Tanrımın kentinin adını—Tanrımdan gökten inen Yeni Yeruşalim'i—ve kendi yeni adım yazacağım. Vahiy 3:12.

Tanrı'nın halkını 'Hristiyan' diye adlandırması ilk kez Antakya'da gerçekleşti; yüz kırk dört binin Laodikya hareketinin yüz kırk dört binin Filadelfya hareketine dönüştüğü tarih ise, aynı zamanda Antakya kenti adını ondan alan Büyük Antiokhos'un tarihidir; Raphia ile Panium muharebeleri arasındaki 250 yıllık bir dönemin sonunda temsil edilen de odur.

Bu konulara bir sonraki makalede devam edeceğiz.